

[Poul Sørensen.]

forslag har vi endda søgt at nå tre — samlede år til undervisning for den ungdom, der ikke når ind i eksamensmellemskolen, må det forbavse, at man her skaber et grundlag, hvorefter eleverne med nye kammerater skal gå 7. klasse igennem og derefter eventuelt 8. klasse, hvor kun en fjerdedel af børnene kommer. Det vil sige, at de får helt nye kammerater også i den 8. klasse, der skal danne afslutningen. Ja, jeg må rigtignok bede om at blive orienteret om, hvor balancen i skolebilledet herefter bliver af.

Det er selvfølgelig en let sag — men det skal jeg afholde mig fra — at dykke ned i den højtærede ministers taler landet over, fra skolemøde til skolemøde, fra lærerforsamling til lærerforsamling, hvor ministeren påviser, at det, han nu har fundet frem til, virkelig er løsningen på vore skoleproblemer. Vi er tværtimod nu kommet i en sådan situation — jeg mener, at jeg har ret i denne påstand, men jeg lader mig som sagt gerne retlede af den højtærede minister — at det i virkeligheden er mildt udtrykt, når det ærede medlem hr. Hvidberg med et citat sagde, at der er gennemtræk fra alle sider i denne 7., sidste klasse, hvorefter kun en ganske lille del af eleverne når op i den 8. klasse.

Må jeg slutte mine bemærkninger om dette område med at sige, at der vist var grund til, at den højtærede minister på en rolig og mere saglig måde havde taget de tanker op, som er nedfældet i vor skitse. Det har ikke været min agt — selv om det er let at komme til det, forstår jeg — at ryge fredspibe med ministeren. Min tur dertil kommer måske engang, men så bliver det på det grundlag, vi har foreslået. Jeg vil gerne understrege, at vi føler, at denne usaglige behandlingsmåde ligger under, hvad vi havde ventet.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) — det skal ikke være nogen hemmelighed — at det forekommer mig, at den, der har haft det største sam-

menbrud med den eksamensfri mellemskole, er det ærede medlem. Jeg er ikke ekspert på dette område, jeg har kun en 12 års periode som medlem af skolekommissionen i en købstad bag mig, og derfor ved jeg ikke alverden om dette, men jeg synes, at den eksamensfri mellemskole frembyder det tristest tænkelige billede. Det ærede medlem var rådgiver for os i 1937, da der skulle skabes et særligt grundlag. Tankerne bag denne skolelov blev ganske vist ikke nedfældet i paragraffer, men det var jo friheden på alle områder, man skulle tilgodese. Jeg kan ikke udtrykke bedre, hvad der manglede, og hvad der skulle rettes ved den eksamensfri mellemskole, end en jævn mand ude i landet gjorde ved et møde, hvor han under diskussionen sagde til mig, at hvis man gjorde tre ting med den eksamensfri mellemskole, ville meget blive klaret. Han overdrev det noget, men han sagde: hvis man giver den eksamensfri mellemskole en eksamen, hvis man afskaffer skolepsykologerne, og hvis man lader lærerne give de uartige drenge nogle klø, så rettes der meget op i den danske skole. Jeg deler selvfølgelig ikke disses synspunkter, men jeg tror dog, de rammer noget centralt, og derfor vil jeg for mit vedkommende slutte mig til de i øvrigt kun få talere, der her har givet udtryk for, at en stramning vil blive nødvendig, hvis vi — om jeg må sige det sådan — skal kunne betjene de mere end 50 pct. af dette lands børn, som vil ende i 7. klasse, nogle af dem muligvis i 8. klasse.

Jeg vil gerne føje til, at der aldrig har været givet udtryk for andet, end at det konservative folkeparti vil vise vilje til at hjælpe landsbyskolen, som skal have en håndsrekning. Det er ikke med ord, den skal have det, det er med kontante midler.

Med den udvikling, vi er inde i her i landet, er der vist mange andre end de ærede medlemmer, der har talt her i dag, der mener, at man nu er ved at ødelægge den eksamensmellemskole, som har været en opstigningsmulighed for mange, mange børn her i landet — når man i stedet for eksamensmellems-